

Arrest

nr. 270 551 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DE CROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 september 2018 en diende op 13 september 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 21 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 28 juli 2020, bij arrest nr. X, zowel de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen.

1.2. Verzoeker diende vervolgens op 25 januari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 13 oktober 2021.

1.4. Op 9 december 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U bent van religie een soennitische moslim. U stamt af van oorspronkelijke inwoners uit de Gazastrook en bent bijgevolg niet geregistreerd bij de UNWRA. U bent geboren op 30 december 1992 in het al-Shifa ziekenhuis. U woonde van uw geboorte tot aan uw vertrek uit de Gazastrook in de 'al-Zeitoun' wijk te Gaza. Na het succesvol afronden van uw secundair onderwijs kon u een universitaire studie aanvangen aan de al-Azhar universiteit alwaar u rechten studeerde. In februari besloot u een studentenkrant op te richten, dit met behulp van een medestudent genaamd I.N.a.K.. U zou zich focussen op artikels met betrekking tot de politieke en economische situatie. I. nam het culturele luik voor zich. Voorts was u aangesloten bij de studentenvereniging van de rechtenfaculteit. In juni 2015 behaalde u uw bachelor-diploma in de rechten. Na uw vertrek naar Egypte in december 2015 (zie infra) studeerde u in Cairo verder aan de Ain Shams universiteit waar u nog een master in bestuurskunde behaalde.

Uw problemen begonnen toen u op 26 september 2014 een artikel publiceerde in uw studentenblad met als titel 'De oorlog in de weegschaal van winnen of verliezen'. In dit artikel liet u zich kritisch uit over Hamas en de oorlog die plaatsvond in de zomer van 2014. Naar aanleiding hiervan werd u op 29 september 2014 door de veiligheidsdiensten tegengehouden toen u op weg was naar de universiteit. U werd meegenomen naar de Anasar al Askari basis. Daar werd u gedurende twintig dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Uw ouders probeerden u met behulp van M.a.Z. (= A.A.), een neef van uw moeder die tewerkgesteld is bij Hamas, vrij te krijgen. Op 20 oktober 2014 werd u vrijgelaten onder voorwaarden. U mocht niets meer schrijven wat op één of andere manier te maken had met Hamas. Daarnaast moest u eveneens (tijdelijk) stoppen met uw studentenblad. U hield zich enkele maanden aan deze regels. Begin maart 2015 begon u terug te schrijven. In november 2015 kwam u weer in de problemen, ditmaal na de publicatie van een artikel over het Moslimbroederschap. Op 11 november 2015 was u op weg naar het huis van uw vriend I. toen uw moeder u opbelde met het nieuws dat de veiligheidsdiensten een huiszoeking hadden verricht in uw ouderlijke woning en u met de dood hadden bedreigd. U besloot om onder te duiken bij uw tante aan de rand van Gazastad. Daar verbleef u gedurende een twintigtal dagen. In die periode regelde u uw inschrijving bij de Egyptische Ain Shams universiteit (zie supra).

*Op 14 december 2015 verliet u op legale wijze de Gazastrook via de Rafah grensovergang. U maakte hierbij gebruik van het systeem van 'tansik' en werd geholpen door M.a.Z.. U verbleef van 14 december 2015 tot en met 27 juli 2018 in Egypte en kon er legaal verblijven op basis van uw studies. Na het afronden van uw studies kon u geen verblijfsvergunning in Egypte verkrijgen en besloot u, omwille van uw problemen in de Gazastrook, op 28 juli 2018 via Turkije en Venezuela naar Europa af te reizen. Op 28 augustus 2018 kwam u aan in Madrid (Spanje) waar u op de luchthaven kenbaar maakte dat u een verzoek om internationale bescherming wou indienen. Uw vingerafdrukken werden genomen en u werd vervolgens door het Rode Kruis doorverwezen naar de Spaanse asielinstanties. U besloot echter om geen verzoek in te dienen in Spanje en uw reis verder te zetten naar België waar u op 8 september 2018 aankwam. Op 13 september 2019 diende u **een eerste verzoek** om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vreest bij terugkeer te worden vermoord.*

Na uw vertrek werden uw familieleden meermaals verbaal lastig gevallen alsook 'slecht bekeken'.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw paspoort (kopie), uw identiteitskaart (kopie), uw geboorteakte (origineel), uw diploma secundair onderwijs (origineel), uw bachelor diploma en puntenlijst (origineel), uw masterdiploma en puntenlijst

(origineel), een attest van de Palestijnse ambassade te Cairo ter bewijs van uw inschrijving aan de universiteit (origineel), een inschrijvingsbewijs van de universiteit Ain Shams (origineel), een veiligheidstoestemming van Egypte (kopie), de geboorteaktes van uw ouders (kopieën), de identiteitskaarten van uw ouders (kopieën), ontvangstbewijzen van de drukkerij (kopieën), een attest ter staving van uw lidmaatschap bij de studentenvereniging van de rechtenfaculteit (kopie), het studentenblad dd. 09/2014 n° 5 (kopie), het studentenblad dd. 11/2015 n°11 (kopie) en een uittreksel van arrest nr 230 436 RvV (kopie).

Op 23 augustus 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In september 2019 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 28 juli 2020 nam de RvV in uw hoofde tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnr. 239 091).

U bleef in België en op 25 januari 2021 diende u **een tweede verzoek** om internationale bescherming in. Op 25 mei 2021 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek ontvankelijk.

In kader van uw tweede verzoek verwijst u naar uw eerdere aangehaalde motieven. U legt nieuwe documenten neer om deze te staven: de originele versies van de studentenbladen (dd. 09/2014 n° 5 en dd. 11/2015 n°11), een inschrijvingsattest van het Instituut van Arabische Studies (Cairo), een medisch rapport van het ziekenhuis Al-Shifa te Gaza, een oproepingsbrief (dd. 16/12/2015), een beloftebrief en de enveloppes waarmee deze documenten naar u werden verstuurd. Tijdens het persoonlijk onderhoud legt u een facebookpost neer van de periode dat u in Egypte verbleef.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst u naar de verslechterde socio-economische situatie van uw familieleden in de Gazastrook. U geeft aan dat op 12 mei 2021 uw vader en broer A., toen ze op de terugweg waren van het avondgebed, in de wijk Zeitoun slachtoffer werden van de veiligheidssituatie. Ze liepen verwondingen op. Sinds 12 mei 2021 is uw broer A. niet meer in staat te werken, uw vader krijgt een vermindering van zijn loon. Uw familie doet beroep op de financiële steun die u hen overmaakt. Ter staving hiervan legt u een medisch attest neer in hoofde van uw vader en uw broer, medische documenten in hoofde van uw moeder, een document dat uw afkomst uit de 'al-Zeitoun'-wijk bevestigt, een document ter staving van de scheiding van uw zus, verschillende bewijzen dat u geld overmaakt aan uw familieleden. Na het persoonlijk onderhoud verstuurt u nog enkele bijkomende documenten naar het CGVS: stukken ter staving van het feit dat u geld overmaakt naar de Gazastrook, een document met betrekking tot het feit dat uw broer A. sinds 12 mei 2021 niet meer werkzaam is bij de bibliotheek en de drukkerij Al Yasmine (dd. 20/09/2021), een medisch rapport in hoofde van uw moeder, elektriciteitsfactuur in hoofde van uw vader, een financieel overzicht van de studiekosten in hoofde van uw broer Zuheir en twee documenten van het Ministerie van Sociale Ontwikkeling in hoofde van uw vader (dd. 17 oktober 2021 en 21 oktober 2021). U legt eveneens een psychologisch rapport neer in uw hoofde. Uw raadsman verstuurde in juni 2021 tevens nog enkele internetlinks door betreffende de algemene situatie in de Gazastrook.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Tijdens het persoonlijk dat plaatsvond op 13 oktober 2021 stelde het CGVS vast dat u een bedrukte indruk naliet. U gaf aan dat u enkele dagen voordien een operatieve ingreep had ondergaan (CGVS p.2), maar dat u zich evenwel in staat voelde om het interview te doen; het CGVS benadrukte dat u steeds om pauzes mocht vragen (CGVS p.2). Het CGVS is tegemoet gekomen aan de pauzes die u vroeg (CGVS p.6). Daarnaast bleek uit het psychologisch rapport dat u op 18 oktober 2021 overmaakte aan het CGVS dat u reeds sinds juni 2021 psychologische begeleiding krijgt. Uit uw verklaringen blijkt dat u in staat was concrete antwoorden te geven op de vragen die het CGVS u gesteld heeft. U gaf aan dat u de kans kreeg alle redenen uiteen te zetten die u in het kader van uw huidig verzoek wenste aan te halen, alsook gaf u uitdrukkelijk aan dat u zowel de vragen van het CGVS als de tolk correct begrepen heeft (CGVS p.7).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van het administratief dossier en op basis van uw verklaringen die in het kader van onderhavig verzoek aflegde op 13 oktober 2021, dient vastgesteld te worden dat u noch de status van erkend vluchteling, noch de status van subsidiair beschermde toegekend kan worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Dient in dezer vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat (A) u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt, dat (B) u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu (i) er geen geloof wordt gehecht aan uw bewering als zou u gezocht worden door Hamas, (ii) uit uw verklaringen blijkt dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, (iv) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en u niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in uw hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en (v) de documenten die u voorlegt deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verwijst u naar het feit dat uw reeds aangehaalde problemen op heden nog steeds actueel zijn en dat dit een terugkeer naar de Gazastrook in de weg staat. U verwijst immers naar bijkomende stukken om de asielmotieven uit uw eerste verzoek te ondersteunen (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 12 maart 2021, punt 16; CGVS dd. 13 oktober 2021, p. 4-7).

Wat deze nieuwe documenten betreft die u neerlegt om de motieven uit uw eerste verzoek te ondersteunen, dient het CGVS op te merken dat deze documenten in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze documenten kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanspraak en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Immers; de originele versies van de studentenbladen (dd. 09/2014 n° 5 en dd. 11/2015 n°11) zouden enkel dienen ter staving van een coherent en geloofwaardig asielaanspraak, wat in uw geval niet blijkt. Dat u in het kader van dit verzoek originele versies neerlegt in tegenstelling tot de fotokopieën die u neerlegde ten tijde van uw eerder verzoek, wijzigt niets aan de eerdere appreciatie van het CGVS. Het inschrijvingsattest van het Instituut van Arabische Studies (Caïro) dient op zich niet betwist te worden, doch staaft dit geenszins de door u beweerde problemen die u gekend heeft. Uit het medisch rapport van het ziekenhuis Al-Shifa te Gaza kan tevens niet afgeleid worden dat de omstandigheden en de reden om dewelke u medische bijstand nodig had in de context gebeurde die u eraan wijdt. De oproepingsbrief (dd. 16/12/2015) en de beloftebrief zijn documenten die u van uw familieleden kreeg doorgestuurd. U heeft evenwel geen details hoe zij deze documenten bekomen hebben (CGVS dd. 13 oktober 2021, p. 5), wat op zich vraagt tekenen oproept. Bovendien zouden deze documenten enkel dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielaanspraak, wat in uw geval niet blijkt. De enveloppes waarmee deze documenten naar u werden verstuurd hebben tot slot geen meerwaarde. Tijdens het persoonlijk onderhoud legt u bovendien ook nog een facebookpost neer, waarmee u wilt aantonen dat het niet uw eigen vrijwillige keuze was om uit de Gazastrook te vertrekken (CGVS dd. 13 oktober 2021, p.5). Het hoeft niet te verwonderen dat deze facebookpost evenmin een ander licht werpt op de appreciatie van het CGVS daar het op geen enkele wijze de door u aangehaalde motieven inhoudelijk aantoont. Er dient besloten te worden dat deze nieuwe stukken volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en bijgevolg geen ander licht vermogen te werpen op de eerdere appreciatie.

Daarnaast verwijst u naar de moeilijke omstandigheden die uw familieleden op heden kennen. U verwijst naar de gevolgen die ze ervaren door conflictsituatie in mei 2021. U verwijst naar psychologische gevolgen, het feit dat uw broer A. en uw vader gewond raakten en uw familie, hierdoor, het op socio-economische vlak heel moeilijk stelt (CGVS dd. 13 oktober 2021, p.3-4).

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Vooreerst verwijst het CGVS naar de beoordeling van de RvV in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet (arrestnr. 239 091, dd. 28 juli 2020):

"Immers, de woning waar u met uw familie woonde in de Gazastrook is jullie eigendom (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 13). Eveneens blijkt dat uw vader vast tewerkgesteld is op de technische dienst van de al-Azhar universiteit (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). De inkomsten uit deze werkzaamheden zouden naar eigenzeggende volstaan om uw gezin te onderhouden (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). U stelde in dit verband uitdrukkelijk dat private universiteiten een redelijk goed loon betalen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Daarnaast verklaarde u dat ook uw overige familieleden, al dan niet vast, in dienst zijn. Zo stelde u dat één van uw broers tewerkgesteld is als security guard bij de 'al-Azhar' universiteit

en een andere broer zou werken als ijzersmid. Uw andere broers zouden af en toe – tussen hun studies door – in de bouwsector werken (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in de Gazastrook over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 13, 14 en 15). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat één van uw ooms, woonachtig in Noorwegen, soms financiële steun zou bieden aan uw gezin (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 15). Hieruit blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na het afronden van uw secundair onderwijs hogere studies kon aanvangen aan de ‘al-Azhar’ universiteit te Gaza. Daaropvolgend kon u uw hogere studies verder zetten aan de ‘Ain Shams’ universiteit te Caïro. In dit verband stelde u dat jullie omwille van uw vader zijn job bij de al-Azhar universiteit gratis konden gaan studeren (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 15). Dient echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw studies in Egypte zo’n 6000 dollar diende te betalen om uw studie- en levenskosten te dekken (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 18). Ook uw overige broers en zussen zouden gestudeerd hebben aan de universiteit. Zo zouden uw broers A. (...), M. (...) en Z. (...) momenteel nog steeds verder studeren (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Het gegeven dat uw vader met zijn inkomen in staat is om jullie gezin te onderhouden, en het feit dat jullie allemaal kunnen studeren en niet moeten gaan werken om de familie mee te onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie afdoende is.”

In het kader van uw actueel verzoek haalt u aan dat het loon van uw vader verminderd is omwille van de verwondingen die hij opliep tijdens de oorlog in mei 2021 (CGVS p.3-4). U geeft daarnaast aan dat uw broer A. door zijn kwetsuren zijn werk kwijt is (CGVS p.3-4). Het CGVS betwist niet dat dit een invloed heeft op de algemene socio-economische situatie van uw familieleden. Doch, op basis van volgende vaststellingen is het CGVS van mening dat u in geval van terugkeer niet in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waardoor u onmogelijk kan voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Het CGVS verwijst in de eerste plaats naar uw verklaringen in het eerste verzoek wat het loon van uw vader betreft; u stelde dat de inkomsten uit de werkzaamheden van uw vader volstaan om het gezin te onderhouden en dat private universiteiten bovendien een redelijk goed loon uitbetalen. Dat uw vader op heden een gedeeltelijke vermindering van zijn loon kent, wilt nog niet zeggen dat uw familieleden in een zeer erbarmelijke socio-economische situatie leven. Waar het CGVS u confronteerde met de eerdere steun van uw oom uit Noorwegen, dient opgemerkt te worden dat het niet uit te sluiten is dat hij opnieuw zou bijspringen op financieel vlak in geval u terugkeert naar de Gazastrook (CGVS p.4). Uw verklaringen wijzen er bovendien op dat er overwogen wordt dat uw vader uw oom zou contacteren voor meer hulp. Wat bovenstaande bevestigt, nl. dat de socio-economische situatie van uw gezin op heden niet dermate precair is, zijn uw verklaringen dat uw familieleden via geen andere kanalen hulp verkrijgen aangezien organisaties enkel de meest kwetsbare gezinnen helpen (CGVS p.4). Dat uw familieleden niet van deze steun genieten, is tevens een indicatie over hoe het met hen op socio-economisch niveau gesteld is. U geeft immers aan “In ons geval wordt vader beschouwd als iemand die nog werkt en loon krijgt.” (CGVS p.4). Wat des te meer de appreciatie van het CGVS onderstreept.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In dit kader dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De medische documenten die u neerlegt in hoofde van uw vader, uw broer en uw moeder dienen op zich niet betwist te worden. Doch verwijst het CGVS naar de voorgaande motivering waar u deze medische problemen aanhaalt in het kader van de socioeconomische situatie van uw familie. Het document dat staft dat u afkomstig bent uit de wijk Zeitoun is tevens een document dat niet betwist wordt, doch werpt dit geenszins een ander licht op de beoordeling van het CGVS. De documenten die u neerlegt ter staving van uw financiële hulp (door middel van overschrijvingen) naar uw familieleden worden evenmin betwist. Het CGVS kan hieruit enkel afleiden dat u geld overmaakt aan uw familie, niets meer en niets minder. In het licht hiervan verwijst het CGVS tevens naar haar globale beoordeling betreffende de socio-economische situatie van uw familieleden. Uit het document dat u neerlegt ter staving van de scheiding van uw zus, valt bovendien niets meer af te leiden dan dat ze gescheiden is. Het document dat staft dat uw broer A. op heden niet meer tewerkgesteld is bij de bibliotheek en drukkerij Al Yasmine hoeft op zich niet betwist

te worden. Evenwel kan de aard van de kwetsuur hier niet uit afgeleid worden, noch de omstandigheden waarin deze kwetsuur werd opgelopen, noch of deze kwetsuur van permanente aard is of niet. Uit het medische document van uw moeder, stelt het CGVS vast dat uw moeder in de mogelijkheid verkeert om medische behandeling te ondergaan. Uit de elektriciteitsfacturen die u neerlegt blijkt dat uw familieleden toegang hebben tot elektriciteit in huis en dat deze betaald wordt, niets meer en niets minder. Uit het financieel overzicht van de universiteit, op naam van uw broer, blijkt louter dat hij tot het einde van 2020 naar school is gegaan en sinds 2021 niet meer. Verder valt hier niets uit af te leiden. Uit de documenten van het ministerie van sociale ontwikkeling kan louter afgeleid worden dat uw familie niet op de lijst staan van begunstigden, noch bij de UNRWA geregistreerd staan, wat niet betwist wordt door het CGVS. De internetlinken die uw raadsman doorstuurde in juni 2021 hebben louter betrekking op de algemene situatie, hieruit vallen geenszins de door u beweerde moeilijkheden uit af te leiden. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om de appreciatie van het CGVS om te buigen.

Wat het door u neergelegde psychologische rapport betreft (dd. 18 oktober 2021) wordt verwezen naar de hiervoor geijkte procedure 9ter. Uit dit medische attest is bovendien niet af te leiden dat u niet over de cognitieve capaciteiten zou beschikken om zich tijdig aan een potentieel gevaarlijke situatie te onttrekken. Dit attest werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling van het CGVS in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling betreft aangaande het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de eerste plaats verwezen naar de meeste recente beschikbare informatie aangaande de veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëliische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëliische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëliische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëliische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van olopemde spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëliische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëliisch grondgebied en doelgerichte Israëliische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëliische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëliische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In casu dient opgemerkt te worden dat u geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in uw hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Dat uw vader en broer gewond geraakten was te wijten aan een toevallige passage naar de moskee. U laat zodus na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen [toe te voegen indien de verzoeker evenwel ook persoonlijke vrees aanhaalt: "of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen"]. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort,

maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïdendeerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïdendeerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

*Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betoogt, met betrekking tot de vluchtelingenstatus, dat de hele bevolking van Gaza systematisch vervolgd wordt door Israël en dat de laatste COI Focus bevestigt dat Israël zich hoogstwaarschijnlijk schuldig maakt aan oorlogsmisdaden tegen de burgerbevolking. Hij vervolgt dat, naast de herhaalde oorlogen in de Gazastrook, Israël de bevolking opzettelijk en systematisch verzwakt door de blokkade, die een humanitaire crisis tot gevolg heeft. In de COI Focus wordt volgens hem bevestigd dat de situatie in de Gazastrook zeer gevaarlijk is voor plaatselijke bewoners. Nu het geweld tot gevolg heeft dat de landbouw en visserij wordt vernietigd, kan de bevolking in Gaza niet langer in haar eigen levensonderhoud voorzien.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus zet verzoeker uiteen dat de situatie in de Gazastrook nog steeds niet gestabiliseerd is en er nog steeds sprake is van bombardementen. Het loutere feit dat er geen burgerslachtoffers vallen, is volgens hem niet voldoende om de situatie als stabiel te beschouwen. De commissaris-generaal had rekening moeten houden met zijn persoonlijke situatie en met zijn

verblijfplaats. Zelfs als de vierde oorlog zou stoppen, zouden de gevolgen rampzalig zijn op humanitair gebied, nu de wederopbouw van Gaza miljarden zou kosten. Hij vervolgt dat de beschikbaarheid van elektriciteit in Gaza gevaarlijk laag blijft, gevolgen heeft voor de gezondheidszorg, water, waterzuivering en riolering en dat de COVID-19-preventiemaatregelen, alsook het testen en vaccineren, door de escalatie ernstig verstoord zijn. Hij wijst op de extreme armoede, voedseltekorten, ondermaatse huisvesting, gebrek aan sanitaire voorzieningen, tekort aan water, elektriciteit en brandstof, de hoge werkloosheidsgraad, de hoge medische kosten, gebrekkige gezondheidsstelsel en het gebrek aan humanitaire hulp.

Betreffende zijn persoonlijke situatie wijst verzoeker op zijn kwetsbaar profiel, stellende dat hij lijdt aan een posttraumatische stress en depressie, waarvoor hij psychisch en medisch begeleid wordt en waarvoor hij antidepressiva en slaapmiddelen inneemt. Hij stelt nog steeds afhankelijk te zijn van medicatie en psychologische begeleiding. Hij verwijt de commissaris-generaal enkel verwezen te hebben naar de mogelijkheid om een 9ter procedure in te dienen en zijn medische problematiek enkel beoordeeld te hebben in het kader van de procedurele noden, maar niet in het licht van de nood aan internationale bescherming. Zijn depressie en posttraumatische stress heeft volgens hem een directe impact op zijn weerstand- en overlevingsvaardigheden bij een eventuele terugkeer naar Gaza. Er diende rekening gehouden te worden met het gegeven dat hij afkomstig is van de wijk El-Zeitoun in Gaza, die bijzonder hard getroffen werd tijdens de laatste oorlog daar. Zo raakten zijn vader en broer levensgevaarlijk gewond door de scherven van de bombardementen. Dat het geen stabiele zone is en er een permanent veiligheidsrisico is, heeft tot gevolg dat de mentale gemoedstoestand nog eens extra wordt bezwaard.

Daarnaast wijst hij op de slechte socio-economische situatie waarin zijn familie verkeert en meent hij dat de commissaris-generaal niet louter kon verwijzen naar een eerder gewezen arrest, nu hij nadien stukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat de situatie van zijn familie substantieel gewijzigd is. Zo verwijt hij naar de medische attesten waaruit blijkt dat zowel zijn vader als zijn broer levensgevaarlijk gewond zijn geraakt, naar het attest waaruit blijkt dat zijn broer zijn werk verloren heeft, naar zijn verklaring dat zijn andere broer geen werk heeft door de crisis en naar het feit dat zijn vader een groot deel van zijn inkomsten heeft verloren. Daarnaast wijst hij op het stuk waaruit blijkt dat zijn zus gescheiden is en terug inwoont bij de ouders, wat tot gevolg heeft dat het beperkte gezinsinkomen dient aangewend te worden voor 2 ouders, 6 niet-werkende broers en 3 zussen, terwijl 1 van de niet-werkende broers zelf nog een eigen gezin heeft. Hij stelt aangetoond te hebben dat zijn broer niet meer naar de universiteit gaat omdat het gezin dit niet kan betalen. Zijn oom in Noorwegen zou ook geen financiële hulp meer bieden, wat hij zo verklaard had. Hij stelt ook te hebben aangetoond dat het gezin medische kosten moet betalen nu zijn vader en broer verwondingen opliepen en zijn moeder lijdt aan een zeldzame bloedziekte. Er werd ten onrechte geoordeeld dat zijn moeder toegang zou hebben tot de vereiste medische zorgen en hij wijst op de stortingsbewijzen die hij voorgelegd heeft. Hij zou als jonge man met mentale problemen bijzonder zwaar getroffen worden door de economische crisis. Het is niet omdat het gezin een inkomen heeft, dat zij niet nood-behoevend zouden zijn. Er werd volgens verzoeker niet voldoende rekening gehouden met de voorgelegde documenten.

Vervolgens wijst hij op zijn angst om bij terugkeer naar Gaza vervolgd te worden door Hamas omwille van zijn politiek getinte publicaties. Hij verwijt de commissaris-generaal de bewijsstukken te hebben afgewezen louter door te stellen dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Nu in het kader van zijn eerste verzoek werd geoordeeld dat hij geen originele documenten kon bijbrengen en dat kopieën vervalst kunnen zijn, wijst hij op de originele studentenbladen die zijn activiteiten bewijzen. Het medisch rapport toont aan dat hij werd gefolterd in september/oktober tijdens zijn arrestatie. De Facebookpost toont aan dat hij zijn land niet vrijwillig heeft verlaten maar studies in het buitenland startte om te kunnen ontsnappen aan de problemen in Gaza.

Betreffende een terugkeer naar Gaza betoogt hij dat de commissaris-generaal niet een evaluatie te maken van de mogelijkheid tot terugkeer/het risico op vervolging aan de grenspost, in de periode na september 2020. De route die terugkerende Palestijnen moeten nemen, zijnde de Noord-Sinaï regio, is gevaarlijk.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- psychologisch attest van 18 oktober 2021, opgesteld door psycholoog N.d.M.;
- bijkomende stortingsbewijzen.

3.2. Op 24 februari 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- de COI Focus: “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 30 november 2021, hetgeen wordt bijgevoegd;
- OCHA, “*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10 (September 2021)*” met weergave van de weblink;
- De COI Focus : “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes Situation sécuritaire*” van 14 februari 2022, met weergave van de weblink;
- een artikel van Egypt Today, getiteld “*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*” van 16 november 2021 met weergave van de weblink en hetgeen wordt bijgevoegd.

De commissaris-generaal wenst hiermee aan te tonen dat dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastreek in precare omstandigheden leeft en nergens uit de verklaringen van verzoeker afgeleid kan worden dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wenst de commissaris-generaal toe te voegen dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De commissaris-generaal concludeert dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Voorafgaande opmerking

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Nu verzoeker het tegendeel niet aantoont besluit de Raad, rekening houdend met verzoekers verklaringen en de stukken die werden voorgelegd, dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is op verzoekers geval.

5.2. Beoordeling het licht van 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Gazastrook verlaten omwille van problemen met Hamas nadat hij kritische artikels schreef in het studentenblad dat hij samen met een medestudent verspreidde op de universiteit. Naar aanleiding van een kritisch artikel over Hamas en de oorlog in de zomer van 2014, werd hij op 29 september 2014 door de binnenlandse veiligheidsdienst aangehouden en gedurende twintig dagen vastgehouden op een militaire basis, waar hij mishandeld en ondervraagd werd. Met behulp van zijn ouders werd hij vrijgelaten op 20 oktober 2014 onder de voorwaarde dat hij niets meer zou schrijven dat op één of andere manier te maken had met Hamas. Nadat hij in maart 2015 opnieuw begon te schrijven over de Moslimbroederschap, werd hij op 1 november 2015, toen hij op weg was naar het huis van zijn vriend, door zijn moeder opgebeld met de melding dat de veiligheidsdiensten een huiszoeking hadden verricht in zijn ouderlijke woning en hem

hadden bedreigd. Hierop besloot hij onder te duiken bij zijn tante, waar hij twintig dagen verbleef alvorens Gaza op legale wijze te verlaten op 14 december 2015 met bestemming Egypte, waar hij legaal kon verblijven op basis van zijn studies. Omdat hij na afloop van zijn studies eind 2017 in Egypte geen verblijfsvergunning kon krijgen, besloot hij, na een illegaal verblijf van zes maanden, Egypte op 27 juli 2018 te verlaten. Hij vreest bij terugkeer naar Gaza te zullen worden vermoord of mishandeld door Hamas en beroept zich op de slechte socio-economische omstandigheden in Gaza en op de precare omstandigheden waarin zijn familie moet leven.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Dat verzoeker vreest om door Hamas vermoord of mishandeld te worden nadat hij kritische artikels schreef in het studentenblad werd reeds beoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en werd zowel door de commissaris-generaal als door de Raad ongeloofwaardig bevonden omwille van volgende bevindingen: i) het is hoogst opmerkelijk dat, hoewel zowel verzoeker als I. aan het hoofd stonden van het studentenblad en beide namen werden gepubliceerd, I. ongemoeid werd gelaten terwijl verzoeker meer dan 20 dagen zou zijn vastgehouden; ii) het is geenszins aannemelijk dat verzoeker, gelet op de niet mis te verstane bedreigingen, zijn journalistieke activiteiten hervatte met een kritisch artikel over Hamas; iii) het is te verbazen dat Hamas schijnbaar geen enkele poging meer heeft ondernomen om verzoeker na zijn vlucht naar het huis van de tante te zoeken en hij overigens van zijn verblijf bij zijn tante geen melding had gemaakt bij de DVZ; iv) het feit dat verzoeker met zijn eigen paspoort Gaza verliet via de Rafah-grenspost; v) verzoeker zijn paspoort niet had aangevraagd met het oog op verdere studies in het buitenland; vi) het niet kan overtuigen dat de veiligheidsdiensten of andere leden van Hamas verzoeker nog zouden hebben gezocht na zijn vertrek en; vii) de laattijdigheid van zijn verzoek en het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Spanje.

Waar verzoeker zich opnieuw beroept op dezelfde vluchtmotieven, dient opgemerkt dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat afbreuk doet aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Verzoeker voert in die zin aan dat hij nieuwe bewijsstukken heeft overgemaakt, waaronder de originele studentenbladen die zijn activiteiten bewijzen. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoekers activiteiten bij het studentenblad in sé niet betwist werden en de Raad in het arrest met nr. 239.091 reeds oordeelde wat volgt *“nog daargelaten dat het fotokopieën en geen originele stukken betreft, toont verzoeker hiermee niet aan dat hij door de publicatie van de desbetreffende artikels in de problemen zou zijn gekomen”*. De Raad ziet niet in op welke wijze het voorleggen van de originele studentenbladen plots aannemelijk zou maken dat hij, omwille van die activiteiten en meer bepaald het schrijven van kritische artikels, in de problemen zou zijn gekomen en vreest vervolgd te worden door Hamas. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat dergelijke originele documenten niets wijzigen aan de eerdere appreciatie van verzoekers vervolgingsvrees.

De pertinente motieven van de commissaris-generaal met betrekking tot de verwijzing naar de reeds eerder aangehaalde problemen en de bijkomende stukken om die asielmotieven te ondersteunen worden bijgetreden door de Raad en luiden als volgt: *“In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verwijst u naar het feit dat uw reeds aangehaalde problemen op heden nog steeds actueel zijn en dat dit een terugkeer naar de Gazastrook in de weg staat. U verwijst immers naar bijkomende stukken om de asielmotieven uit uw eerste verzoek te ondersteunen (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 12 maart 2021, punt 16; CGVS dd. 13 oktober 2021, p. 4-7).*

Wat deze nieuwe documenten betreft die u neerlegt om de motieven uit uw eerste verzoek te ondersteunen, dient het CGVS op te merken dat deze documenten in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze documenten kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Immers; de originele versies van de studentenbladen (dd. 09/2014 n° 5 en dd. 11/2015 n°11) zouden enkel dienen ter staving van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet blijkt. Dat u in het kader van dit verzoek originele versies neerlegt in tegenstelling tot de fotokopieën die u neerlegde ten tijde van uw eerder verzoek, wijzigt niets aan de eerdere appreciatie

van het CGVS. Het inschrijvingsattest van het Instituut van Arabische Studies (Cairo) dient op zich niet betwist te worden, doch staaft dit geenszins de door u beweerde problemen die u gekend heeft. Uit het medisch rapport van het ziekenhuis Al-Shifa te Gaza kan tevens niet afgeleid worden dat de omstandigheden en de reden om dewelke u medische bijstand nodig had in de context gebeurde die u eraan wijdt. De oproepingsbrief (dd. 16/12/2015) en de beloftebrief zijn documenten die u van uw familieleden kreeg doorgestuurd. U heeft evenwel geen details hoe zij deze documenten bekomen hebben (CGVS dd. 13 oktober 2021, p. 5), wat op zich vraagtekens oproept. Bovendien zouden deze documenten enkel dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet blijkt. De enveloppes waarmee deze documenten naar u werden verstuurd hebben tot slot geen meerwaarde. Tijdens het persoonlijk onderhoud legt u bovendien ook nog een facebookpost neer, waarmee u wilt aantonen dat het niet uw eigen vrijwillige keuze was om uit de Gazastroom te vertrekken (CGVS dd. 13 oktober 2021, p.5). Het hoeft niet te verwonderen dat deze facebookpost evenmin een ander licht werpt op de appreciatie van het CGVS daar het op geen enkele wijze de door u aangehaalde motieven inhoudelijk aantoont. Er dient besloten te worden dat deze nieuwe stukken volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en bijgevolg geen ander licht vermogen te werpen op de eerdere appreciatie.”

Waar hij in zijn verzoekschrift opnieuw wijst op zijn angst om bij terugkeer naar Gaza vervolgd te worden door Hamas omwille van zijn politiek getinte publicaties, komt hij in wezen niet verder dan een loutere herhaling van zijn relaas zoals reeds beoordeeld werd in het kader van zijn eerste verzoek. Door er louter opnieuw op te wijzen dat hij Hamas vreest bij terugkeer omwille van dezelfde problemen zoals reeds beoordeeld door de commissaris-generaal en de Raad, slaagt hij er niet in de pertinente motieven dienaangaande zoals omschreven in de bestreden beslissing te weerleggen. Waar hij vervolgens meent dat het medisch rapport aantoont dat hij gefolterd werd in september/oktober tijdens zijn arrestatie, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker hiermee niet aantoont wat de precieze omstandigheden en redenen zijn waarom hij medische bijstand nodig had en dat die medische bijstand zou zijn gebeurd in de context die verzoeker eraan wijdt, met name zijn vrees vermoord te worden door Hamas omwille van de kritische artikels die hij heeft geschreven. Betreffende de Facebookposts, die volgens verzoeker aantonen dat hij zijn land niet vrijwillig heeft verlaten, maar hij studies aanvatte in het buitenland om te kunnen ontsnappen aan de problemen in Gaza, treedt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal dienaangaande bij, nu hieruit enkel blijkt dat verzoeker studies heeft gevolgd in Egypte, maar hiermee geen ander licht wordt geworpen op de inhoudelijke motieven van verzoekers vluchtrelaas. Verzoeker is niet in staat om de bevindingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, te weerleggen.

De Raad vervolgt dat het medisch document dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift reeds werd voorgelegd in het kader van zijn verzoek (AD CGVS, 2^e verzoek, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 17) evenmin afbreuk kan doen aan voorgaande beoordeling. Op basis van het psychologisch attest van 18 oktober 2021 kan de Raad afleiden dat verzoeker lijdt aan chronische posttraumatische stress en aan een aanpassingsstoornis met depressieve stemming als reactie op verschillende stressvolle gebeurtenissen die significant lijden veroorzaken. Verder wordt uitgelegd dat zijn situatie sedert 1 maand is verergerd ten gevolge van regularisatie van andere Palestijnen die na verzoeker in België zijn aangekomen, waardoor hij een gevoel van boosheid en onrechtvaardigheid heeft die zijn ontmoediging doen toenemen. Tenslotte wordt nog vermeld dat verzoeker Gaza verlaten heeft omwille van problemen die hij kende nadat hij kritische artikels schreef en hij bezorgd is over zijn familie. Voormeld psychologisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming, maar maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. In het geval van voorliggend attest is de psycholoog, bij het vaststellen van de diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Er kan dan ook maar beperkt gewicht aan worden gegeven. Dat verzoeker aan posttraumatische stress lijdt, maakt nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en kan *in casu* de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor zijn psychologische problemen, te meer nu de psycholoog zelf aanhaalt dat zijn situatie verergerd is sedert de erkenning van andere Palestijnse onderdanen. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoekers vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van

het vluchtrelaas, geeft het psychologische attest aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen. Uit het gevoegde attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daarnaast stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat niet blijkt dat of op welke wijze verzoekers klachten zijn oordeelsvermogen dermate zouden aantasten dat hij niet in staat zou zijn geweest om zijn vluchtrelaas in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek naar behoren uiteen te zetten bij de DVZ en bij het CGVS. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt, blijkt uit zijn verklaringen dat hij in staat was concrete antwoorden te geven op de vragen die hem gesteld werden en gaf verzoeker aan dat hij de kans kreeg om alle redenen uiteen te zetten die hij in het kader van zijn verzoek wenste aan te halen. De commissaris-generaal stelde op goede gronden vast wat volgt: *“Tijdens het persoonlijk dat plaatsvond op 13 oktober 2021 stelde het CGVS vast dat u een bedrukte indruk naliet. U gaf aan dat u enkele dagen voordien een operationele ingreep had ondergaan (CGVS p.2), maar dat u zich evenwel in staat voelde om het interview te doen; het CGVS benadrukte dat u steeds om pauzes mocht vragen (CGVS p.2). Het CGVS is tegemoet gekomen aan de pauzes die u vroeg (CGVS p.6). Daarnaast bleek uit het psychologisch rapport dat u op 18 oktober 2021 overmaakte aan het CGVS dat u reeds sinds juni 2021 psychologische begeleiding krijgt. Uit uw verklaringen blijkt dat u in staat was concrete antwoorden te geven op de vragen die het CGVS u gesteld heeft. U gaf aan dat u de kans kreeg alle redenen uiteen te zetten die u in het kader van uw huidig verzoek wenste aan te halen, alsook gaf u uitdrukkelijk aan dat u zowel de vragen van het CGVS als de tolk correct begrepen heeft (CGVS p.7).”*

De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar geoordeeld wordt dat de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van zijn asieltrelaas en niet van die aard zijn om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.3. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker brengt geen andere elementen aan op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

5.3.2.1. Ondanks de hogere vaststellingen in het kader van de vluchtelingenstatus aangaande verzoekers ongelooftwaardig bevonden vluchtrelaas, dient op het volgende te worden gewezen.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen

het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of niet-overheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

De Raad herinnert er voorts aan dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een beoordeling impliceert van een toekomstig risico, of het nu vervolging of ernstige schade betreft.

De beoordeling van het toekomstig risico moet verder niet noodzakelijk alleen gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaringen van een verzoeker. Wat bijvoorbeeld zijn familieleden is overkomen, is evengoed een aanwijzing van het bestaan van een reëel risico (zie naar analogie UNHCR "*Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection*", februari 2019, par. 43).

De Raad stipt verder aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken

actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie alsook de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 24 februari 2022 heeft overgemaakt, *in casu* de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 14 februari 2021 en rapport “OCHA, Response tot he escalation in the oPt. Situation Reprot No. 10” (september 2021), evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herhaalt dat een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij een terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie en meer bepaald uit de “COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 30 november 2021, waarvan de commissaris-generaal een kopie heeft toegevoegd aan de aanvullende nota, blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is en dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëliische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. In het rapport leest de Raad dat Gazanen die over financiële middelen beschikken, het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. In de bestreden beslissing wordt in dit verband geoordeeld dat verzoekers individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. De commissaris-generaal heeft hieromtrent het volgende overwogen:

“Vooreerst verwijst het CGVS naar de beoordeling van de RvV in het licht van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet (arrestnr. 239 091, dd. 28 juli 2020):

“Immers, de woning waar u met uw familie woonde in de Gazastrook is jullie eigendom (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 13). Eveneens blijkt dat uw vader vast tewerkgesteld is op de technische dienst van de al-Azhar universiteit (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). De inkomsten uit deze werkzaamheden zouden naar eigenzeggen volstaan om uw gezin te onderhouden (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). U stelde in dit verband uitdrukkelijk dat private universiteiten een redelijk goed loon betalen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Daarnaast verklaarde u dat ook uw overige familieleden, al dan niet vast, in dienst

zijn. Zo stelde u dat één van uw broers tewerkgesteld is als security guard bij de 'al-Azhar' universiteit en een andere broer zou werken als ijzersmid. Uw andere broers zouden af en toe – tussen hun studies door – in de bouwsector werken (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in de Gazastrook over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 13, 14 en 15). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat één van uw ooms, woonachtig in Noorwegen, soms financiële steun zou bieden aan uw gezin (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 15). Hieruit blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na het afronden van uw secundair onderwijs hogere studies kon aanvangen aan de 'al-Azhar' universiteit te Gaza. Daaropvolgend kon u uw hogere studies verder zetten aan de 'Ain Shams' universiteit te Cairo. In dit verband stelde u dat jullie omwille van uw vader zijn job bij de al-Azhar universiteit gratis konden gaan studeren (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 15). Dient echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw studies in Egypte zo'n 6000 dollar diende te betalen om uw studie- en levenskosten te dekken (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 18). Ook uw overige broers en zussen zouden gestudeerd hebben aan de universiteit. Zo zouden uw broers A. (...), M. (...) en Z. (...) momenteel nog steeds verder studeren (zie CGVS dd. 05.03.2019, p. 14). Het gegeven dat uw vader met zijn inkomen in staat is om jullie gezin te onderhouden, en het feit dat jullie allemaal kunnen studeren en niet moeten gaan werken om de familie mee te onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie afdoende is."

In het kader van uw actueel verzoek haalt u aan dat het loon van uw vader verminderd is omwille van de verwondingen die hij opliep tijdens de oorlog in mei 2021 (CGVS p.3-4). U geeft daarnaast aan dat uw broer A. door zijn kwetsuren zijn werk kwijt is (CGVS p.3-4). Het CGVS betwist niet dat dit een invloed heeft op de algemene socio-economische situatie van uw familieleden. Doch, op basis van volgende vaststellingen is het CGVS van mening dat u in geval van terugkeer niet in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waardoor u onmogelijk kan voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Het CGVS verwijst in de eerste plaats naar uw verklaringen in het eerste verzoek wat het loon van uw vader betreft; u stelde dat de inkomsten uit de werkzaamheden van uw vader volstaan om het gezin te onderhouden en dat private universiteiten bovendien een redelijk goed loon uitbetalen. Dat uw vader op heden een gedeeltelijke vermindering van zijn loon kent, wilt nog niet zeggen dat uw familieleden in een zeer erbarmelijke socio-economische situatie leven. Waar het CGVS u confronteerde met de eerdere steun van uw oom uit Noorwegen, dient opgemerkt te worden dat het niet uit te sluiten is dat hij opnieuw zou bijspringen op financieel vlak in geval u terugkeert naar de Gazastrook (CGVS p.4). Uw verklaringen wijzen er bovendien op dat er overwogen wordt dat uw vader uw oom zou contacteren voor meer hulp. Wat bovenstaande bevestigt, nl. dat de socio-economische situatie van uw gezin op heden niet dermate precair is, zijn uw verklaringen dat uw familieleden via geen andere kanalen hulp verkrijgen aangezien organisaties enkel de meest kwetsbare gezinnen helpen (CGVS p.4). Dat uw familieleden niet van deze steun genieten, is tevens een indicatie over hoe het met hen op socio-economisch niveau gesteld is. U geeft immers aan "In ons geval wordt vader beschouwd als iemand die nog werkt en loon krijgt." (CGVS p.4). Wat des te meer de appreciatie van het CGVS onderstreept.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In dit kader dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De medische documenten die u neerlegt in hoofde van uw vader, uw broer en uw moeder dienen op zich niet betwist te worden. Doch verwijst het CGVS naar de voorgaande motivering waar u deze medische problemen aanhaalt in het kader van de socioeconomische situatie van uw familie. Het document dat staat dat u afkomstig bent uit de wijk Zeitoun is tevens een document dat niet betwist wordt, doch werpt dit geenszins een ander licht op de beoordeling van het CGVS. De documenten die u neerlegt ter staving van uw financiële hulp (door middel van overschrijvingen) naar uw familieleden worden evenmin betwist. Het CGVS kan hieruit enkel afleiden dat u geld overmaakt aan uw familie, niets meer en niets minder. In het licht hiervan verwijst het CGVS tevens naar haar globale beoordeling betreffende de socio-economische situatie van uw familieleden. Uit het document dat u neerlegt ter staving van de scheiding van uw zus, valt bovendien niets meer af te leiden dan dat ze gescheiden is. Het document dat staat dat uw broer A.

op heden niet meer tewerkgesteld is bij de bibliotheek en drukkerij Al Yasmine hoeft op zich niet betwist te worden. Evenwel kan de aard van de kwetsuur hier niet uit afgeleid worden, noch de omstandigheden waarin deze kwetsuur werd opgelopen, noch of deze kwetsuur van permanente aard is of niet. Uit het medische document van uw moeder, stelt het CGVS vast dat uw moeder in de mogelijkheid verkeert om medische behandeling te ondergaan. Uit de elektriciteitsfacturen die u neerlegt blijkt dat uw familieleden toegang hebben tot elektriciteit in huis en dat deze betaald wordt, niets meer en niets minder. Uit het financieel overzicht van de universiteit, op naam van uw broer, blijkt louter dat hij tot het einde van 2020 naar school is gegaan en sinds 2021 niet meer. Verder valt hier niets uit af te leiden. Uit de documenten van het ministerie van sociale ontwikkeling kan louter afgeleid worden dat uw familie niet op de lijst staan van begunstigden, noch bij de UNRWA geregistreerd staan, wat niet betwist wordt door het CGVS. De internetlinken die uw raadsman doorstuurde in juni 2021 hebben louter betrekking op de algemene situatie, hieruit vallen geenszins de door u beweerde moeilijkheden uit af te leiden. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om de appreciatie van het CGVS om te buigen.”

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie niet volgt dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn familie verkeert in een slechte socio-economische situatie, nu die situatie substantieel gewijzigd is sedert het afsluiten van zijn eerste beschermingsverzoek kan de Raad verzoeker hierin niet bijtreden op grond van wat gelezen kan worden in de gehoorverslagen van verzoeker en zoals hierna uiteengezet.

De Raad stelt vast dat in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek er reeds op gewezen werd dat het huis waarin verzoekers familie woonde in de Gazastrook ook hun eigendom is. Gevraagd naar de toestand van dit huis, verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat die woning geen schade heeft opgelopen tijdens het laatste conflict in mei 2021 en zijn familie nog steeds in die woning verblijft (CGVS verhoor, p. 4).

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de situatie van zijn vader, zette hij uiteen dat zijn vader nog wel een loon van de universiteit ontvangt, maar dat dit loon niet meer hetzelfde loon is als toen hij nog aan het werk was (CGVS verhoor, p. 3). Daarnaast gaf verzoeker aan dat zijn broer A. door zijn kwetsuren zijn werk is kwijtgeraakt (CGVS verhoor p. 4) De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar geoordeeld werd dat die elementen een invloed hebben op de algemene socio-economische situatie van verzoekers familieleden, doch dat daaruit niet blijkt dat verzoeker in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. De pertinente motieven van de commissaris-generaal luiden dienaangaande als volgt: *“In het kader van uw actueel verzoek haalt u aan dat het loon van uw vader verminderd is omwille van de verwondingen die hij opliep tijdens de oorlog in mei 2021 (CGVS p.3-4). U geeft daarnaast aan dat uw broer A. door zijn kwetsuren zijn werk kwijt is (CGVS p.3-4). Het CGVS betwist niet dat dit een invloed heeft op de algemene socio-economische situatie van uw familieleden. Doch, op basis van volgende vaststellingen is het CGVS van mening dat u in geval van terugkeer niet in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waardoor u onmogelijk kan voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Het CGVS verwijst in de eerste plaats naar uw verklaringen in het eerste verzoek wat het loon van uw vader betreft; u stelde dat de inkomsten uit de werkzaamheden van uw vader volstaan om het gezin te onderhouden en dat private universiteiten bovendien een redelijk goed loon uitbetalen. Dat uw vader op heden een gedeeltelijke vermindering van zijn loon kent, wilt nog niet zeggen dat uw familieleden in een zeer erbarmelijke socio-economische situatie leven.”* Dat verzoekers vader nog steeds over een loon beschikt, ook al is dit loon lager dan tijdens de periode waarin zijn vader nog wel tewerkgesteld was en dat dit gegeven niet van die aard om aan te nemen dat verzoeker zich bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen wordt door verzoeker niet weerlegd. Daarnaast merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat zijn oudste broer, die als security werkzaam is, nog de helft van zijn loon krijgt (CGVS verhoor, p. 4) en dat zijn familie, indien verzoeker zelf niet meer in staat is om hen financieel te ondersteunen vanuit België, beroep kan doen op zijn in Noorwegen verblijvende oom (CGVS verhoor p. 6). Dat zijn familie aldus verstoken zou blijven van de nodige hulp en in erbarmelijke socio-economische situatie leven, wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Dat er sprake zou zijn van extreme armoede waarin het gezin van verzoeker verkeert, klemt des te meer met verzoekers verklaring dat zijn familie geen beroep kan doen op hulp van andere organisaties die steun bieden aan niet-UNRWA-geregistreerden die het moeilijk hebben omdat zijn familie niet beschouwd wordt als een kwetsbaar gezin nu zijn vader beschouwd wordt als iemand die werkt en als iemand die een loon krijgt (CGVS verhoor, p. 4). De volgende

pertinente motieven van de commissaris-generaal worden bijgetreden door de Raad: *“Waar het CGVS u confronteerde met de eerdere steun van uw oom uit Noorwegen, dient opgemerkt te worden dat het niet uit te sluiten is dat hij opnieuw zou bijspringen op financieel vlak in geval u terugkeert naar de Gazastrook (CGVS p.4). Uw verklaringen wijzen er bovendien op dat er overwogen wordt dat uw vader uw oom zou contacteren voor meer hulp. Wat bovenstaande bevestigt, nl. dat de socio-economische situatie van uw gezin op heden niet dermate precair is, zijn uw verklaringen dat uw familieleden via geen andere kanalen hulp verkrijgen aangezien organisaties enkel de meest kwetsbare gezinnen helpen (CGVS p.4). Dat uw familieleden niet van deze steun genieten, is tevens een indicatie over hoe het met hen op socio-economisch niveau gesteld is. U geeft immers aan “In ons geval wordt vader beschouwd als iemand die nog werkt en loon krijgt.” (CGVS p.4). Wat des te meer de appreciatie van het CGVS onderstreept.”* Door louter voor te houden dat het niet is omdat het gezin een inkomen heeft, dat het niet nood-behoevend zou zijn, is verzoeker niet in staat om voorgaande motieven die draagkrachtig zijn te weerleggen en maakte hij de vermeende hulpbehoevendheid van zijn familie *in concreto* geenszins aannemelijk. Wat betreft de bewijzen van geldstortingen via Western Union die verzoeker nog voegt bij zijn verzoekschrift, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds bewijzen van geldstortingen had overgemaakt waaromtrent door de commissaris-generaal in de beslissing werd gemotiveerd en uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken enkel blijkt dat verzoeker bedragen overmaakte via Western Union, doch niet wat de *causa* is van deze geldstortingen, waardoor dit document niet van die aard is om afbreuk te doen aan voorgaande motieven met betrekking tot de hulpbehoevendheid van zijn familie.

Dat zijn moeder omwille van hun erbarmelijke levensomstandigheden geen toegang zou krijgen tot de nodige medische zorgen kan niet worden bijgetreden nu uit de bespreking van de documenten tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker verklaarde dat zijn moeder naar Egypte gaat voor een medische behandeling en dat zijn familie samen met de Palestijnse autoriteit instaat voor de kosten (CGVS verhoor p. 6).

Met betrekking tot de medische situatie van zijn broer stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud toelichtte dat hij op 12 mei 2021 gewond raakte aan zijn been, dat hij gedurende tien dagen werd verzorgd in het ziekenhuis, waarna hij thuis verzorgd werd door een verpleegster (CGVS verhoor, p. 3). Aldus blijkt dat zijn broer wel degelijk op medische zorgen kon rekenen en niet aan zijn lot werd overgelaten. Waar hij nog toevoegde dat hij door zijn verwondingen werkloos is geworden, niet meer goed kan stappen en het psychologisch moeilijk heeft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar geoordeeld werd dat noch de aard van de kwetsuur noch de omstandigheden van die kwetsuur verder worden gepreciseerd, waardoor verzoeker niet aantoont dat zijn broer niet meer in staat zou zijn om omwille van zijn kwetsuur, waarvan niet aangetoond wordt dat die blijvend zou zijn, opnieuw te worden tewerkgesteld. Nu verzoeker ook verklaarde dat zijn vader, die ook gewond geraakte, veertien dagen werd opgenomen in het ziekenhuis, blijkt opnieuw dat de nodige verzorging werd geboden (CGVS verhoor, p. 3).

De overige motieven met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten, waaronder de bewijzen van overschrijvingen, het document dat aantoont dat hij afkomstig is van de wijk Zeitoun, elektriciteitsfacturen, het document omtrent de echtscheiding van zijn zus, het financieel overzicht van de universiteit, internetlinken en documenten van het ministerie van sociale ontwikkeling worden door verzoeker onbesproken gelaten en door de Raad tot de zijne gemaakt: *“In dit kader dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De medische documenten die u neerlegt in hoofde van uw vader, uw broer en uw moeder dienen op zich niet betwist te worden. Doch verwijst het CGVS naar de voorgaande motivering waar u deze medische problemen aanhaalt in het kader van de socioeconomische situatie van uw familie. Het document dat staat dat u afkomstig bent uit de wijk Zeitoun is tevens een document dat niet betwist wordt, doch werpt dit geenszins een ander licht op de beoordeling van het CGVS. De documenten die u neerlegt ter staving van uw financiële hulp (door middel van overschrijvingen) naar uw familieleden worden evenmin betwist. Het CGVS kan hieruit enkel afleiden dat u geld overmaakt aan uw familie, niets meer en niets minder. In het licht hiervan verwijst het CGVS tevens naar haar globale beoordeling betreffende de socio-economische situatie van uw familieleden. Uit het document dat u neerlegt ter staving van de scheiding van uw zus, valt bovendien niets meer af te leiden dan dat ze gescheiden is. Het document dat staat dat uw broer A. op heden niet meer tewerkgesteld is bij de bibliotheek en drukkerij Al Yasmine hoeft op zich niet betwist te worden. Evenwel kan de aard van de kwetsuur hier niet uit afgeleid worden, noch de omstandigheden waarin deze kwetsuur werd opgelopen, noch of deze kwetsuur van permanente aard is of niet. Uit het medische document van uw moeder, stelt het CGVS vast dat uw moeder in de mogelijkheid verkeert om medische behandeling te ondergaan. Uit de elektriciteitsfacturen die u neerlegt blijkt dat uw familieleden toegang hebben tot elektriciteit in huis en dat deze betaald wordt, niets meer en niets minder. Uit het financieel*

overzicht van de universiteit, op naam van uw broer, blijkt louter dat hij tot het einde van 2020 naar school is gegaan en sinds 2021 niet meer. Verder valt hier niets uit af te leiden. Uit de documenten van het ministerie van sociale ontwikkeling kan louter afgeleid worden dat uw familie niet op de lijst staan van begunstigen, noch bij de UNRWA geregistreerd staan, wat niet betwist wordt door het CGVS. De internetlinken die uw raadsman doorstuurde in juni 2021 hebben louter betrekking op de algemene situatie, hieruit vallen geenszins de door u beweerde moeilijkheden uit af te leiden. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om de appreciatie van het CGVS om te buigen.”

Waar verzoeker verder nog wijst op zijn kwetsbare positie omdat hij lijdt aan een posttraumatische stress en depressie, waarvoor hij psychisch en medisch begeleid wordt en waarvoor hij antidepressiva en slaapmiddelen inneemt, herhaalt de Raad dat het psychologisch attest van 18 oktober 2021 gevoegd bij het verzoekschrift reeds in het kader van zijn verzoek werd overgemaakt aan het CGVS (zie *supra*). Uit dit attest blijkt dat verzoeker lijdt aan chronische posttraumatische stress en aan een aanpassingsstoornis als reactie op verschillende stressvolle gebeurtenissen die significant lijden veroorzaken. Verder werd uitgelegd dat zijn situatie sedert 1 maand is verergerd ten gevolge van regularisatie van andere Palestijnen die na hem in België zijn aangekomen, waardoor hij een gevoel van boosheid en onrechtvaardigheid heeft die zijn ontmoediging doen toenemen. Tenslotte wordt nog vermeld dat verzoeker Gaza verlaten heeft omwille van problemen die hij kende nadat hij kritische artikels schreef en hij bezorgd is over zijn familie. Uit het attest blijkt niet dat er sprake is van een problematiek van medische aard die ertoe heeft geleid dat verzoeker de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leidt dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij omwille van zijn medische situatie in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Door zich in zijn verzoekschrift te beperken tot de loutere stelling dat zijn psychologische kwetsbaarheid en de erbarmelijke levensomstandigheden wel degelijk een element kunnen vormen dat maakt dat hij bij terugkeer zal worden onderworpen aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zonder dit *in concreto* toe te lichten, werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande beoordeling.

Op basis van voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft weerlegd dat zijn situatie behoorlijk was. Aldus brengt verzoeker geen concrete, op hem persoon betrokken feiten en elementen aan die ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook. Het geheel dat voorafgaat in acht genomen, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijnen hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

5.3.2.2. De Raad oordeelt vervolgens dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Met de aanvullende nota brengt de commissaris-generaal het artikel “*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*” van Egypt Today bij waaruit blijkt dat in navolging van de richtlijnen van de Egyptische autoriteiten en op grond van een akkoord tussen Egypte en de Palestijnse autoriteit, de grensovergang te Rafah sedert 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is en dit elke dag van de week behalve op vrijdag en op officiële feestdagen.

Bovendien blijkt, voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza, uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart, paspoort en geboorteakte kon voorleggen zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geïdendeerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn geïdendeerd door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, haar personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI *Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2020 reeds de vrijwillige terugkeer van 13 Gazanen heeft georganiseerd.

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem

voorgehouden problemen met betrekking tot de vrees voor Hamas omwille van zijn activiteiten in het kader van de studentenkrant kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt nagelaten te hebben een evaluatie te maken van de mogelijkheid tot terugkeer/het risico op vervolging aan de grenspost, in de periode na september 2020, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat concrete elementen voor te leggen die aantonen of op zijn minst aanwijzingen vormen, dat de situatie die zich voordoet nadat het meest recente rapport waarvan melding gemaakt is in de bestreden beslissing, zijnde COI Focus – Territoire Palestiniens - Gaza, "*Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, dermate zou zijn gewijzigd dat een actualisering van die landeninformatie zich opdringt. Bovendien is uit de informatie die werd neergelegd bij de aanvullende nota gebleken dat de grensovergang wel degelijk geopend is in beide richtingen (zie *supra*).

Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

5.3.3. De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie '*Operatie Beschermd Rand*' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Van half augustus tot half september werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen en op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Midden september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël en niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen. (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 14-15). In oktober en november werden er geen veiligheidsincidenten gemeld, terwijl in december 2021 en januari 2022 onder meer drie Palestijnse boeren en drie Palestijnse onderdanen geblesseerd raken bij Israëlische aanvallen (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 16).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering (COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, p. 18).

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie dateert van voor de door commissaris-generaal bijgebrachte COI Focus van 14 februari 2022 en ligt in dezelfde lijn van deze informatie. Alleszins kan uit de door verzoeker geciteerde informatie uit het verzoekschrift niet besloten worden dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt

verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

5.3.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO

